

Matyó a kánikulában

Ásítóztak a fák a júniusi kánikulában, a lakásban pedig még a porcicák is kimerészkedtek a fényre a sarkokból és a bútorok alól. A ragyogás csak a túskegombócnak nem tetszett, aki nem győzte a törülköző és a hálósák alá gömbölyíteni magát, hogy egyetlen tüske se találkozzon a világossággal.

– Nem hiszem el, hogy nem hagy aludni ez a dinnyeecsősz nyár. Elment az esze a napnak, hogy már reggel kilenckor így rátelepszik a városra? Egész éjjel futkároztam, csak ettem meg futkároztam, most meg nem tudom kialudni magam, mert idesüt a fészkekre, és rám olvasztja a takarót. Na, majd adok én neked szép időt meg forróságot! Feltöltöm a tartalékaimat, aztán majd jól útba igazítalak! – mondta Matyó, a sündisznó, és kibújt a forgácságyából, hogy teletömje a hasát.

Janka nagyon megörült a fészkeből leselkedő sündisznónak, és a tálkájával együtt a padlóra tette, hogy a süni vígan szaladgálhasson a lakásban, amíg ő bevásárol a piacon. Matyó szemét becsukva ropogtatta a szárított csirkefalatokat, ezért észre sem vette, hogy a lány elsuhant. Ahogy telt a sünipocak, úgy nőtt a fény is a lakásban, a nyár széles karjaival ölelgette a házat. Miután elfogyott az utolsó csirkemorzsa is, Matyó észrevette, hogy valami kellemes melegség járja át a hátát. Minden apró izmával összehúzta magát, kimerevítette a tüskebundáját, és várt.

– De hiszen ez egyre melegebb és finomabb érzés, de tudom én, hogy ez nem az időjárás műve, hanem a kajáé. Egy jóllakott sündisznótól nincs belevalóbb és hálásabb állat. Nem nyávogok, nem ugatok, a bútorokat sem rágom meg, és engem még le se kell vinni sétálni, elfutkározok én magamban, pontosabban észre se veszlek titeket...
– ezzel már el is indult Matyó a lakásmaratonon. Jankáéknál ő a par-

ketta ördöge, aki azzal tartja rettegésben a bútorokat, hogy összekarcolja őket a tüskéivel. Sündisznólányok helyett a porcicákat szedi föl Matyinbród, Janka azután fogkefével fésülheti le az állatról a porcica és a pókhálóparókát. Így lesz ez most is, de előbb éhesre futkározza magát, mert a nap elviselhetetlenül fűt és vakít. A fotel alól a dívány alatti feketeségbe fut:

– Gyorsan, gyorsan, el a fény elől – majd jön a konyhába vezető jól ismert jobbra kanyar, a tűzhely és a szekrény közötti labirintus, tyű, de süt, elég már, szűk résen keresztül a fal irányába, ez már a célegyenes, és igen, megvan végre a sündisznóknak való hangulatvilágítás, vagyis a biztonságos sötétség.

– Jöhet a nappali álom, a háborítatlan pihenés a túskekabátomban, nem tol ki velem ez a semmirekellő nyár – állapítja meg Matyó, és már bele is szenderedik a békés sünsziesztába.

A nap zavartalanul hevíti a tájat és a téglákat, az emberek napoznak, strandolnak, és ilyenkor a friss zöldség és gyümölcs csak úgy permetezi magából a finom illatokat. Janka teli kosárral és vászontáskával lép a lakásba, néhány barack kigurul a szatyorból, óvatosan szedi össze őket, nehogy véletlenül Matyóra lépjen. Ám a sündisznó semmit sem vesz észre a lány hazaérkezéséből, egy sokkal mélyebb világban jár, ahová még a dinnyelé sem csordogál.

Matyónak van egy egészen sajátos szokása, mégpedig az, hogy a lakás bármely pontján képes szétszórni a galacsinokat, ahol épp rájön a szükség. Szó szerint disznólkodik, elvégre sündisznó, ezért Janka nem szereti, ha a túskegombóc egész nap a szobában futkos, mert a megkeményedett galacsinok sem hagynak jó illatot maguk után. El is indul a lázas keresés, kedves szólítgatás, sarkokba kukucskálás, a bútorok félrehúzogatósa, de a süninek teljesen nyoma veszett. A lány nem sír, igyekszik úrrá lenni a pánikon, és óvatosan közlekedni a lakásban. Mennyivel könnyebb dolga lenne, ha kutyája vagy macskája lenne, mert azt elő tudná csalogatni egy kis kolbásszal, de Matyót felébreszteni képtelenség, nyáron is a téli álmát alussza.

Ilyen hosszú ideig még sosem tűnt el a sündisznó, Janka már minden megszokott helyet átnézett, így előkerült a kétségbeesés és a zseblámpa. Még a hűtőbe is belenézett, holott tudja, hogy az állat mennyire utálja a hideget. A berendezés tologatása közben egyszer csak szapora szuszogásra lett figyelmes:

– Ez Matyó ijedtsége! – és már rángatta is ki a helyéről a fridzsident, aminek a hátsó részében Matyó gubbasztott nagy reszketésben. Janka alig fért hozzá, a tüskés test egyszerűen beszorult a kábelek és a kitüremkedő részek közé. A lány húzta, de a teli pocak és a félelem a kiszabadulás útjába állt, a kimerevedett tüskék pedig csak fokozták az ellenállást. Janka felhúzta a zöld munkáskesztyűt, amit a vendégeknek szokott adni, hogy kézbe vehessék Matyót, és alaposan belemarkolt a tüskék közé, majd kiemelte a rémült gombócot. Matyó lassan kidugta az orrát a magzatpózból, és miután felismerte a lány megszokott parfümjét, másodpercek alatt megnyugodott. Janka a hálósákjába csavarta a sündisznót, és visszatette a fészkébe. Matyinbród a tálkájához imbolygott, amit a lány teleszórt fűszeres csirkefalatokkal, hogy a tüskés gombóc mielőbb feldolgozza a történeteket.

– Nem minden sötétség jó sötétség. Egy sündisznónak lételeme az evés, én bizony nem fogok koplalni, hogy miután bebújtam valahova, ki is férjek onnan. Inkább süss, te dinnyecsósz nap, melegíts, mert egy magamfajtanak inkább melege legyen, minthogy fázzon. Afrikából jöttem, Szabadkán élek, és tessék melegen tartani a testemet – adta parancsba a sündisznó, és újra ropogtatásba kezdett.